

"QUERIDOS REYES..."

La festividad de los "Reyes Magos", festividad "tradicional" que reúne de forma especial a los niños con los adultos, alegre y colorista por aquello de los juguetes y regalos, que buscan la ocasión complice del emotivo marco que brinda la Navidad, es un fenómeno sociológico cuya entrañable raíz religiosa y familiar cada día se va pudriendo más, debido a la atmosfera viciada de la "sociedad de consumo". Es el retrato actual de unas conductas y creencias socioculturales que se proyectan de forma descarada en nuestra comunidad y que, consciente o inconscientemente, protagonizamos todos.

Pienso así, y lo escribo, al terminar las clases del día 9 de Enero, día en que se reinagura el curso, y motivado a reflexionar por la repetida pregunta de escolares y amigos: ¿"Qué te han echado los Reyes"?

En efecto, ¿se han parado Udes. a pensar en el chantaje que se ejerce sobre los niños, en la manipulación de que son objeto por parte de todos, al amparo o con la disculpa de la festividad en cuestión? La necesidad de jugar, vital para los niños, se satisface de forma cada vez menos espontánea y libre. El mercado se ha encargado de canalizarla hacia unos específicos productos de consumo: los juguetes; es más, hacia unos determinados juguetes, a veces, de muy concretas marcas. Da la sensación de que fuera de los programados ya no es posible el juego, lo que se consigue a base de una insistencia publicitaria que busca obsesionar a los niños asociando el juego a los juguetes previstos. Se va generando así una necesidad irresistible, capaz de ocasionar al niño los mayores enfados y disgustos si no se satisface. A menudo, son los propios padres los que colaboran, de forma inocente las más de las veces, en el montaje: Si tanto desean los juguetes, tanto más contentos y agradecidos tendrán que estar. El engranaje funciona. Y sirve a los propósitos de todos. Pero el niño ha dejado de ser el teórico protagonista de la representación. Ha sido convertido en mera comparsa. Es el sujeto pasivo de una servidumbre enajenante. Y, ya a merced del adulto, puede ser objeto de toda clase de chantaje: "Si no te portas bien..."; "si no comes todo..."; si no te acuestas pronto..."

Sabido es, por otro lado, que para hacer daño a un niño basta con lograr que se sienta culpable, y alimentar durante un tiempo el sentimiento de su propia culpabilidad. Si luego pedimos al joven ciertas actitudes, ideales y comportamientos que vienen a ser como "pedir peras al olmo", pensemos que, desde la infancia, cayeron sobre él ideas, creencias y, sobre todo, experiencias que han condicionado

su comportamiento ulterior. El ciudadano, el hombre libre, el hombre capaz de autodeterminación, juicio crítico y sentido de la responsabilidad, la persona defensora de la justicia social, no puede gestarse en unas condiciones de falsedades, chantajes, engaños, sentimientos patológicos de culpabilidad y toda una cadena de contravalores que le empuja, desde niño, al gregarismo, la estupidez, el miedo, el rencor y la falta de confianza en los demás. O así me lo parece.

ARMANDO GARCIA

"Para que el mundo consiga la paz habremos de plantearnos algunos interrogantes a los que la minoría mecanizada de la Humanidad ha estado volviendo la cabeza desde que, al iniciarse la revolución industrial, repudió los ideales tradicionales. ¿Tanto vale la maximización de la riqueza material como para pagar el precio espiritual que nos está costando?"

ARNOLD J. TOYMBEE

CRISI A CONVERGENCIA (C.D.C.)

En una nota facilitada als corresponsals de premsa de la comarca i també a RUFACA, els militants que fins ara contavem com a tal en el si de Convergència Democràtica de Catalunya a Cerdanya fan constar la seva irrevocable dimissió d'aquest Partit polític. La circumstància que ha provocat aquesta dimissió és el fet de que no varen ésser informats d'una reunió que va tenir lloc a Puigcerdà, entre responsables de Partit, tals com en Josep Mª Culler, i gent de la comarca, la majoria vinculada al sector de la construcció (promotors, empresaris, etc...)

Sembla ser, tal com diu l'anota, que el motiu de la reunió era parlar de les properes eleccions municipals, assenyalen els militants dimittits que ells no haurien presentat a la majoria de les persones assistents a la reunió, en les esmentades eleccions.

Aquest militants de C.D.C. convocaren els Partits polítics per informar de la seva situació, assenyalen que fins i tot no s'els reconeix com a tals, ni tampoc volen tenir present la tasca que han portat a terme fins ara (Campanya electoral per les legislatives...)

P

CRONICA D'AGE

L'ESCOLA

Hi ha una altra cosa que fins a cert punt passa desapercebuda, però que jo considero de vital importància a tota comunitat. Es un lloc de recolliment pels infants, un espai per a jugar a pilota, per a gronxar-se, en fi, un espai ample. A l'hivern, un lloc tancat amb estufa de llenya (que prou que s'en trosseja a la Llanera), o carbó si convé, en pogueu jugar a ping-pong, escacs, etc. etc. Això, que per a molts passa desapercebut, no s'ens passa per alt per aquell que hem tingut aquest racó, en aquell temps escola. No duré a aquesta fulla l'enyorança del temps que teniem jardí, porteríes, arbres, estufa i llenya, de propietat nostra, de tots els infants de l'escola.

Però, que ha passat ara, que els infants del poble no tenen aquest racó ni aquest espai? Fent història, recordem que la construcció de l'escola es dugué a terme a començaments de la dècada dels 60. I queda tancada degut al reagrupament a un nucli (en aquest cas, Puigcerdà) de totes les escoles, a finals de la mateixa dècada. Quasi coincideix això amb el traspàs de poders de l'Ajuntament de Vilallevant i Age a l'Ajuntament de Puigcerdà, que ara no entraré tampoc en discussió.

Seguidament l'escola és tancada; la vivenda de la mestra també, i el pati es fa servir per a jugar a pilota i fer boles de neu per part dels infants del poble. Un bon dia el pati és també tancat, la casa és ocupada per pintors, lampistes, electricistes, i se la converteix en una petita torra. Més tard, el pati és convertit en "cesped", on sovint s'hi veu gent estirada que ningú no els coneix ni ningú no sap qui són.

Què ha passat?. Doncs, així fredament, sense parlar amb ningú, l'Ajuntament, n'ha pres part i l'ha llogat per estiu i gaudiment de gent estranya al veïnat. "Primer els de fora, els de dins no ens mereixen res", sembla una primera resposta.

Ho faig públic, així, perquè ens adonem tots que encara que no ho sembli hi ha coses del veïnat que són administrades per gent estranyes al veïnat. I més que res, jo ho considero més important, perquè es rectifiqui i es dongui al poble, i que ell decideixi, però tot el poble, homes i dones, nois i noies.

De ben segur, que molta gent ens veuríem menys violents quan tornem a casa i veiem que a casa ja no es disposa de la nostra opinió per a distribuir un bé que és de tots i que crec (com molts) que l'hauríem de conservar, que prou falta ens fa un espai on puguin jugar els infants.

JOSEP TALLAFERRO